

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

December, 1934.

Štev. 12.

30. letnik.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejuje i izdava ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Cena letno: 12 Din na skupni naslov, 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25. marca. Siromakom se dovoli, da četrtletno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: 1. Naročniki dobijo na konci leta brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki tjeđen se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje: a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomočnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti „Seraphinsko dobrodelno društvo“ v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski list „Marijikin Ograček“ letno za 4 Din.

Če bo meo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki brezplačno Marijikin Ograček.

Pripomnimo, da se tjeđenske svete meše slušijo na čast sv. Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen, v šteroga naj se sv. meša služi. Vse to je brezplačno. Edno prosi samo uredništvo, naj naročnik po doblenoj milosti objavi zahvalo v M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pripomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zidanje hiše sv. Družine, v šteroj se bodo lahko opravljale zaprite duhovne vaje. Te sveti namen naj tüdi širi Marijin list. — Vrednik.

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: Hozjan Štefan, Alentown Pa. Amerika — 178, Vučko Verona G. Bistrica, 2, Sarjaš Štefan iz Trnja v Franciji 20, Sabotin Ivan, Trnje 2, Bobovec Marjeta iz Francije 375, N. Hotiza, v zahvalo sv. Antoni za poslušnjenjo molitev, 10, Prša Roza iz Ižakovec v Franciji, prosi za zdravje i srečo celoj familiji 5, Kous Štefan, Skakovci, 6, Horvat Bara, Žižki iz Chicage v zahvalo za dobleno zdravje 15, Ropoša Štefan, Marly v Franciji, 9, Antolin Mijo, Kula, Bačka, 15, Trplan Veronika, St. Thurien, Francija, 30, Volf Karol iz Žižkov v Franciji, 10, Kolenc Geta, Gomilica, 5, Franc Ana iz Črensovec v Franciji 100, Krampač Aga iz Bednje v Franciji, 10, Škaper Treza, Dolič, 5, Copot Ana, Sr. Bistrica iz Francije 20, listje odano v šumi Din 180.

Na G. Bistrici so nabrali: Jakšič Ivan, Horvat Štefan i Lebar Martin: kukorice 250 kg z vlatovjom; prosa 7 kg; 300 kg krumplov, 40 kg zmesi. Foringo je dao brezplačno Jakšič Ivan. V Trnji so nabrali: Hozjan Martin, Čurič Jožef i Tkalec Štefan: 250 kg krumplov, 70 kg prosa i 26 kg hajdine. Brezplačno foringo je dao Hozjan Martin. Na G. Bistrici so nabrali: Horvat

Namen Marijinoga lista je: 1) da po širjenji Marijine časti tolaži Jezušovo Srce i 2) da iz čistih dobičkov podpira dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini. Sv. Ivan Bosko, daj nam oba doseči!

Moja zahvala.

Gospod dekan, Jerič Ivan, se je v imeni duhovščine i vernikov svoje dekanije podpisanomi ob 60 letnici zahvalo za vse trüde, štere sem preneso v 35 letnoj dobi, kak sam začeo pisati na hasek narodi Slovenske Krajine. Objavo je svojo zahvalo v M. Listi. V poniznosti odgovorim par reči od toga pisanja.

Prvo so prišli med narod knižice od „Karmelske Device Marije“, potem, „Kalendar Srca Jezušovoga“, „Marijin list“, „Novine“ i na zadnje „Marijikin Ograček“. Zmes je vidilo naše lüstvo tüdi molitveno knjigo „Hodi k oltarskomi Svesti“, „Narodne pesmi“, „Bratovčino živoga Rožnoga Venca“, „Življenjepis sv. Terezije“, „Skrivnosti sv. Rožnoga venca“, „Bl. Griguon Ludvika pobožnost do Bl. D. Marije“, „Mater žalosti“ i druge menše reči. Z gospodom dekanom Jeričom, koga je dober Bog v strelnih jarkaj pripravlaol na duhovniški stan in ga vodo do toga cila po mojoj malenkosti, me je pozdravilo lepo število prijatelov i poznacov, vučenih i prostih iz Slov. Krajine, iz Preka, celo iz inozemstva. Ne sam želo teh pozdravov. Za šestdesetletnico sam se pripravlaol v duhovnih vajaj na blaženo smrt i sam proso samo molitve svojih naročnikov i vseh prijatelov-pa poznancov, ne pa kaj drugo. Da se me je pa od vseh strani obsipalo z pozdravi i celo v javnosti od moje malenkosti pisalo ob 60 letnici, mi je dužnost, da se javno zahvalim vsem za pozdrave pa vse znake izkazane lübezni.

V celom mojom delovanji me je vodila samo edna zopoved: „*ka delate, delajte Bogi na diko*“. (I. Kor. 10—31, 32). Drugoga ne sam iskao. Najbole vroča žela mi je bila delati v duhovnom pastirstvi. Pri tabernakli se müditi i k njemi voditi ovčice, to mi je bila i je žela vseh žel. Zato, gda mi je teški beteg onemogočo duhovno pastirstvo na fari, sam po nalogi Višje cerkvene oblasti vodo düše po dobrih spisaj. Rad bi se vrno nazaj na farno večkrat, ali beteg se je vseli ponovo še v hüjšoj meri, gda sam se na to odločo. V tom sam spoznaol, da Bog žele od mene obširnejše pastirstvo, kak farno, pastirstvo po dobrih listaj, ik ščejo samo božo čast i zveličanje düš. Spoznaol sam, da je ne-

oskrunjena duhovniška čast največji pripomoček za dosego vsega dobrega, zato sem se v prvoj vrsti pri vsakom deli i v vsakoj časti borio samo za to, da sem duhovnik po želi Jezušovoga Srca. Takši sem želo biti tudi kak poslanec, z drugimi duhovniki poslanci vred, gda sam ne samo po dovolenji, nego naravnost po zapovedi Višje cerkvene oblasti prevzeo preteško skrb državnoga poslanca na vsakojačko pomoč našega zatiranoga ljudstva. Siromak sem bio zvoljen za poslanca i siromak sem bio, gda sam se rešo te časti mučeništva; ka neso mi z plače potrošili betegi, so odnesli dobri nameni, predvsem siromaki. V naše liste sem vrgo stojezero dinarov, da sam je rešo smrti. Rad sam to včino, ar naši listi so širili i širijo bože kralstvo v dušaj. Zato v te namen darivati vse, je še premalo. Zdaj, gda ob 60 letnici mislim na pragi večnosti nazaj na preminoče delo, vidim samo edno sliko: Bog me je po molitvi dobrega slovenskoga ljudstva i njegovih duhovnikov občuvao na poti krepostnoga življenja i zato blagoslovo moje 37 letno duhovno pastirstvo, posebno 35 letno pastirstvo potom dobrega tiska. Njemi zato naj bo predvsem dika i hvala, jaz ne zaslužim nikše hvale, ar je on vse včino, jaz pa nikaj več, kak svojo dužnost. Poleg Bogi dužne hvale sem se pa še dužen zahvaliti vsem, ki so me podpirali v mojem delovanji.

Toplo se zahvalim zato v prvoj vrsti Višjoj cerkvenoj oblasti, štera me je pri širjenji dobrega tiska podpirala s svojim priporočili; — prečastitoj duhovščini, ki je širila te tisk; — našemi vernomi ljudstvi, ki ga je z odprtimi rokami sprejemalo i srce svoje pred njim na stežaj odpiralo; — vsem blagim dopisnikom i širitelom za vso nesebično, prav krščansko, popolno, požrtvivalno lübezen, z šterov so venčali naše liste; — g. dekani Jeriči i vsem, ki so mi pozdrave poslali; — kak i vsem dušam, ki so se v svojih molitvaj doma i daleč po sveti spomnile moje malenkosti i naših listov. Vsem bodi plača zahvale, Bog, „ki je lübezen“. (1. Jan. 4—9).

Z bogatov lübeznostjov naj plača dober Bog vsem izkazano lübezen.

Klekl Jožef,
duhovnik, vrednik

Lübezen Jezušovoga Srca do Device, Njegove Matere.

Jezuš je lübo Devico, svojo mater. Od začetka svojega javnoga življenja je šteo dati dokaze svoje sinovske lübezni. Bilo je v Kani Galilejskoj. Jezuš i njegova sveta Mati sta bila nazočiva na svatbenom goščenji i gda je prišlo do toga, ka bi vino zmenkalo, so prišli služabniki i to nazvestili Mariji. Blažena Devica se včasi obrne k svojemi Sini i pravi: „Vina nemajo“. I Jezuš odgovori svojoj Materi: „Žena“, pravi, o žena, v pravom pomeni reči žena, edina, ti sama med vsemi naj si brez greha,

„ka je sküpnoga med tebov i menov? Moja vöra ne šče prišla. Ne sem šče začao delati čüda, ki jih moram spuniti. Liki, ar si se ti obrnola na mene v toj okolščini, brez dvojbe me ščeš spomniti na to, ka je med nama sküpnoga; ščeš mi obüditi spomin na tak sladko vezalje, ki naj zedinja, na sküпно življenje, krv, misli, žele, na lübezen, ki vlada med nama. Bi jes mogočo proti stati tvojoj prošnji i ne naprej porinoti vöre, ki sem jo določo? I Jezušova Mati zarazmi njegovo miseo, iz srca gvüšna nad Sinom se obrne k slüžabnikom: „Kajkoli de vam pravo, včinte!“ I napunili so vrče do vreja z vodov, Jezuš včini svojo prvo čüdo.

Dobro znamo, ka so te reči našega Odrešenika različno tolmačili. Liki za tistoga, ki nikelko pozna Srce Jezušovo, ali nemrejo skrivati občütlivi, lübezni pun namig na to tak tesno zvezo, ki jo narava stvori med materjov i njenim detetom? Jezuš je šteo, naj bo vse sküпно med Njim i njegovov čistov Materjov. Pridružo jo je svojim veličinam, zedino jo je svojemi veselji, dao njoj je deo vu svojih bolečinaj, včino jo je za daritev s Sebov, dühovnico s Sebov, i na nekši način odrešenico s Sebov, božim Odrešenikom. Lübezen šče to zvezo, ta zveza dopunjavle občütke i stanje.

Prvi pogledi Jezüša, jokajočega v jaslicaj, so bili za Marijo; prvo čüdo njegovoga javnoga življenja je bilo včinjeno na njeno prošnjo: zadnje misli Jezüša na križi i njegovi zadnji pogledi do tüdi za njo. Videč Devico Marijo stati pri vznožji svojih vislic, zdihavajoč v neizrečljivo bolečini, se skloni proti njoj i na tom, da vmjerje, vrče v njeno naroče to, ka ma najdragše za njov: düše! To je njegovo najvišise volilo, to njegov zadnji dar lübezni. V osebi svojega prelüblenoga Janoša, njoj zavüpa vso svojo deco. Včini jo za rodovitno mater med vsemi materami, vladarico vsega, delivko svojih milosti.

Morebiti nega med občütki človečega srca nikaj bole občütlivoga i bole globokoga, kak je lübezen sina do matere. To je izbrana mešanica moči i občütlivosti, spoštlive podvrženosti i dečinske zavüpnosti. Gda sin odpočinja svojo glavo na prsaj matere, ki ga je hranila, se drži za ščista maloga, slabotnoga, liki jako lüblenoga; gda pritisne svojo mater na svojo srce, se čüti močnoga, gorečega, da bi jo brano, zmožnoga, da bi jo čüvao. Od nje se da podevčiti kak dete, preprosti je i pun zavüpanja. Guči njoj od svojih žel, vadlüje njoj svoje slabosti, odkriva njoj svoje načrte, rad prima njene tanače, šteo bi njoj biti vsigdar pokoren.

Lübezen do matere je prvo, ka se zbüdi v človečem srci: to je tüdi zadnje, ki tü stanüje. To je lübezen, ki čüva, ki brani, ki čisti, ki tolaži i ki drži gori. To je lübezen, morebiti edina, šteroj se moremo predati z vsem svojim srcom brez bojazni, ka bi jo oskrunili i brez straha bridkosti.

Za človeka, za dühovnika, je mati dar boži. V svojoj tak tihoj i vdanoj lübezni najde v njej vse, ka njegovo srce, posebno,

če je občutljivo i goreče, zamore želeti: tü najde svojo zaslonbo, svojo sladkost, svojo rešitev.

Če duhovnik mora ljubiti svojo mater, če jo vsigdar ljubi, kelko bole mora ljubiti Mater brez primere, Mater lepe lübezni, svojo božo Mater, Marijo! Jako pogosci smo ponovili, ka je duhovnik drügi Jezuš. Ka je bila Marija za svojega Jezuša, to je za duhovnika. Mati je, lübeča mati, pripravljena pomagati, vdana. Obdaja ga s svojov skrbjov, z lübeznostjov ga gleda, navdihava ga, vči ga, brani ga, blagoslavla ga.

To ka je bio Jezuš za Devico, svojo mater, to tüdi duhovnik mora biti za Marijo: pokoren in spoštliv, pun lübezni. Vsigdar naj bo z Marijov, kak s svojov materjov: dete. Naj se skrije med njene roke gda trpi, naj ide k njej gda je veseli; naj jo pita gda šče znati; naj se zateče k njej v svojih najmenših skrbej; naj njoj zavüpa vse svoje žele; naj njoj odkrije vse svoje slabosti. Naj nigdar ne guči, naj nigdar ne dela, naj se celo nigdar ne stavi, ka bi mislo, ne da bi vzorno čista podoba bože Device metala na njega svojo pokrovitelško senco.

Lübezen do Marije je v srci duhovnika nujna prvina. To je blagoslovljeni sunčni žarek i dobrodalna rosa, ki včinita, ka se v njegovoj düši razcvete roža čistosti. To je izvor življenja, klica jakosti. Duhovnik, ki ljubi Marijo, kak svojo Mater, ki se njoj zavüpa, ki zavisi od nje, takši se ne odvrne z vozke poti: ostane ponizen, čisti, goreči; dosegne, da bo Jezuš živo v njem!

Lübezen duhovnika do Jezuša mora biti inačiša, kak lübezen drüghih lüdi i posebno bole goreča, ar „tisti, ki je reč dobo, bole ljubi“. Milošče pa i posebni dari, ki bogatijo düšo i srce duhovnika so v tak velkom številu, da tisti, ki jih je sprijao i ki jih posedüje, toga niti ne slüti i celo gda verje, da je dosta dobo, nemre spoznati vseh izdatkov milosti, ki jih je neskončna lübezen določila za njega. V nebesaj de to edna izmed blaženosti duhovnika, gda de vido i spozna vse, ka je lübezen včinita za njega i kak je bio odlikovani med lüdmu.

Duhovnik na nekši način pride v stanje božanskoga bitja po zvezi, ki jo ma s Kristušom i po moči, ki jo ma po Kristuši nad düšami za njih dobro i njih včenje. Tüdi je obvezani, meti do Boga, našega Gospoda, posebno močno lübezen, občutljivo i gorečo.

Samo edno stvorjenje je, ki je ljubilo i ki ljubi Jezuša, kak ga duhovnik mora ljubiti; samo edno srce je, ki more slüžiti za vzor njegovomi za to lübezen: to je srce presvete Device. Duhovnikova lübezen do Jezuša mora biti v vsem spodobna lübezni Marije do svojega božega Sina.

Kak Marija, tak duhovnik sta zdignjeniva jako visiko po milosti izvolitve, ali itak ostaneta nižiši stvor, podložen božemi Meštri. Kak ona tak on se po svojoj naravi dotika ničnosti i najglobokejšega božanstva po odliki lübezni. Kak ona, mora biti tüdi on bole razsvetleni, ka se tiče istine njegovoga lastivnoga sirmaštva i njegove nizkosti i mora bole jasno videti

božanske žarke neskončne lübezni. Kak ona sprejme po moči Dühna oblast, da proizvede na sveti včlovečeno Reč: Mati ga rodi v istinosti njegovoga vidnoga tela, dühovnik v istinosti njegovoga Euharističnoga tela.

Lübezen Marije do Jezusa je lübezen odlikovanoga stvorjenja. To je lübezen goreče zahvalnosti i globoke poniznosti; lübezen, ki se znizi i ki se darüje, ki se dava popolnoma, ar čüti potrebo, da povrne vse, ka je mogoče tistomi, od šteroga je vse sprejela. Lübezen Marije je tüdi materinska lübezen; neskončno občütliva, goreča lübezen, ki brani i čuva, ki je šče vdana, ali inači, ki se dava nej zato, da bi vračala, nego da bi šče več dala tistomi, šteromi je že dala.

Glej kak Jezusek počiva!
— Sladka Mama ga pokriva,
naj za düše odrasté,
naj zveliča tüdi té!

Lübezen dühovnika do Jezusa, svojega molbe vrednoga Vučenika, mora biti popolnoma spodobna. Potrebna njemi je lübezen ponizne zahvalnosti, lübezen lüblenoga stvorjenja, ki molí, ki se zahvalüje, ki vse dava, ne da bi računalo; lübezen puna izbrane rahločütnosti; lübosümna lübezen, ki verostüvajoč straži, ki brani, ki s skrbjov ogradi lüblenoga, ki se darüje do porabe samoga sebe.

Marija je do Jezusa mela ne samo lübezen odliküvanoga stvorjenja i lübeče matere, ona je mela več, ona ma vsigdar do svojega molbe vrednoga Sina deviško lübezen. To je tüdi ponizna lübezen: vej lübezen mora vsigdar biti ponizna; nego zavüpna lübezen, võrna, edinstvena, puna čiste domačnosti, izbrane pazlivosti i spoštlive gorečnosti.

Tak tudi mora biti lübezen dühovnika do Jezüsa: čista lübezen, slobodna, zvesta i zavüpnä. Istina je: dühovnik nema vzorne beline Brezmadežne. Njegovo srce nema vzvišene čistosti srca Device Matere. Ali potrebno njemi je samo zajimati v miloščaj svojega svečeništva: tü najde vretino deviške nežnosti i junaške vdanosti.

Jezüš šče biti lübleni od svojega dühovnika, kak je bio od Device Marije, i On je zapro v odliko Dühovništva spodobne milošče, kak jih vsebüje odlika Materinstva: milošče najglobokejše i ščista posebne zveze s svojov molbe vrednov Osebov; milošče neizreklive čistosti; milošče vdanosti brez pridržka.

(Sestra Ludovika — Marjeta Claret de la Touche: „Le Sacré-Coeur et le Sacerdoce“.)

Dühovni vodnik.

Dostokrat si čüo predgara. Lepo so predgali. V srce so ti segale njuve reči.

Opominali so vernike, naj se ogiblejo te ali one napake, toga ali onoga greha. Tüdi ti si bio med temi, šteromi so valale predgarove reči.

Lepo so predgali, si si mislo. Pa denok, gda si se spomno, da tüdi ti maš tisti greh, šteroga so predgar tak močno b'čali, si se nekam prestrašo. Predgara samoga si se zosagao. Če sta se mela gde na poti srečati, si se njemi raj ogno. Straj te je bilo priti v njegovo bližino. Celo vekša mržnja se ti je vzbüjala do njega.

Če si prišeo vküp s pajdašom, šteri je vednako občüto v srci kak ti, šteroga so predgarove reči ravno tak v srce zadele, sta predgara samoga začnola šinfati. „Kak so se pa kregali, kak so nam pa povedali“.

Prijateo, zakaj se na predgara čemeriš?

Pravimo, da si siromak. Zvün siromaške hižičke nemaš nindri nikaj. Pa bi prišeo dober človek, da te reši siromaštva, bi ti povedao za küp zlatih penez, štere ma zakopane v logi pod ednim drevom, da jih lejko najdeš, bi ti razložo pot, po šteroj prideš do penez.

Čüj! Ali bi se čemerio na toga človeka zato ka ti je povedao, po šteroj poti moraš iti, da prideš do zlata? Nej li bi se njemi iz srca zahvalo, da je bio tak dober? Nej li bi njemi vse življenje bio zahvalen, da te je rešo siromaštva i pomagao do tak velkoga bogastva?

Vidiš, vednako dela predgar i dühovnik spoj, gda te odvrača od toga ali onoga greha. Samo to je razlika, da ti dühovnik kaže pot, ki te vodi do nezgrüntano vekšega bogastva, kak je vse zemelsko zlato. On te vodi v večno blaženstvo.

Ali se boš teda na dühovnika čemerio, gda ti istino povej? Istina te bo rešila. Če se boš po istini ravnao, maš sam dobiček. Razmi se, da istina včasi boli. Če se gizdaviš pa te što

opomeni, da to nej lepo, bi njemi pošteno nazaj povedao: ka te briga! Kak tüdi boli, gda zdravnik betežniki roko vkrej reže. Pa njemi reže zato, da ga reši smrti.

Tak tüdi dühovnik — predgar ali spovednik — istino pove, da te reši večne smrti. Zahvalen njemi moraš biti, da te reši. Vej za tebe guči. Včasi se pač trebe malo potrüditi, če se ščeš po njegovom tanači ravnati. Pa kak bi se trüdo, da bi prišeo do onoga dreva, pod šterim je zakopano zlato, tak i vnogo bole se je vredno potrüditi, da hodiš po poti dühovnoga vodnika.

Poišči si ga, okleni se ga, bogaj ga!
Sam sebi dobro činiš!

Boža znamenja med nami — 600 let našij far.

Pred trestimi letami piše Kalendar Srca Jezušovoga na str. 65: „Slovenska naša krajina na lepe spomenke onih starih časov, vu šterih je vu etoj lepoj skroglini edinost vere, ljubav domovine in vrelost kre dike bože ravnala djanje naroda i vse kotrige njegove...“ i... „Ali ostanki teh starih časov so vredni, da je lüstvo vu časti obdrži i nje gledavši se spomeni vrele vere svojih predočakov i se gene na lübeznost svoje vere, z šterov je cela zgodovina sploh prepletana.“

Lepe so te reči, vredne, da je natenčnej premislimo, posebno letos, gda obhajamo važen jubilej, mimo šteroga nesmimo iti, ne da bi se ga spomnili. Ob toj priliki se spominamo svoje preminočnosti i našij starij spomenkov, ki že nad 600 let stojijo med nami i nas vežejo z onov dobov, gda so naši očacje začali spoznavati pravoga Boga i gda je Bog poslao svojo svetlost i istino, ki sta jij vodila i pelala na Njegovo sveto goro.

Da bomo bole razmili te jubilej, obrnimo pogled nazaj v našo cerkveno zgodovino.

Sv. Štefan, vogrski krao, ki je živo okoli l. 1000., je razdelo svojo državo na županije (komitate, vármegyöve). Mi Slovenci, ki smo bili pod Vogri, smo pripadali dvema županijama: železnoj i zalavskoj. Slovenci iz železne županije (zdaj v glavnom sobočka dekanija) so bili pod györsko püšpekijo, a dolji del Slovenske krajine (lendavska dekanija) je bio pod vesprimsko püšpekijo.

L. 1093. je bilä na novo ustanovljena zagrebečka püšpekija i Slovenci zdajšnje lendavske dekanije so pripadnoli pod to novo ustavleno zagrebečko püšpekijo. Od l. 1093. pa vse do nastanka sombotelske püšpekije (1777.) je bio dojnji del Slovenske krajine pod zagrebečko püšpekijo.

Cela zagrebečka püšpekija je bila razdeljena na 15 arhidiaconatov. Dolnji del Slovenske krajine i Medžimurje sta vküper tvorila eden arhidiaconat, šteroga je meo na skrbi arhidiacon, ki pa je bio kanonik v Zagrebi. Jasno je, da je on sam

osebno toga ne mogeo opravlati. Zato je meo namestnika, ki se je zvao vicearhidiakon i pri nas je bio to navadno törjanski plebanoš. Vicearhidiakon je meo približno iste pravice i dužnosti kak dnesden dekan, espereš.

Pred 600 letami — l. 1334. — je arhidiakon Ivan Goriški popisao vse fare zagrebečke püšpekije. Med temi je tüdi 23 prekmurskij far (Č 714, 1926, 1—2 m.). Čüdno se nam vidi, da jih je tistoga časa telko bilo. Od tej 23 far so pod Jugoslavijo samo tri: törjanska (pod štero je spadala tüdi beltinska i črensovska fara), lendavska i dobrovniška. Okoli 10 far je bilo od Törkov vničenij ali so pa inači dol prišle. Nekaj jij je pod Vogrsko (Csesztreg, Kerka Szent Miklós itd.) V tom časi so Slovenci bili naseljeni notri do velke Kaniže, liki gda so Törki Kanižo zavzeli, so duga leta ropari po našij vesaj i cerkvaj. Kraji od Kaniže do Lendave so bili vse porušeni i lüstvo spomorjeno. Zato so se okoli Lendave sledkar Vogri naselili.

Popis našij far nam je občuvani tüdi od l. 1501. Toga hipa je bilo 30 far. Omenja se poleg törjanske, lendavske i dobrovniške tüdi bogojanska fara.

L. 1334. so naše fare prvokrat v zgodovini imenüvane. Ne so toga leta nastanole, nego so vno go stareše — bar 30 let. To nam posvedoči stara törjanska cerkev, pri šteroj sta prezbitorium (prostor za dühovščino) i apsida iz konca 13. stoletja (okoli 1290.) Že të najstarejši del törjanske cerkve je bio poslikani, liki te slike se jako slabo vidijo. Sto let po tom (okoli 1383.) je dao lendavski grof Štefan Banfy cerkev povekšati i predelati. Slike iz toga časa so dobro občuvane. Za zgodovino umetnosti so velke važnosti. Te slike so odkrili zdaj ne dugo (dr. Fr. Stelé), ar so bile pod slikarijov, ki je nastanola v 19. stoletji.

Med temi najstarejšimi farami je Törnišče melo odlično mesto. Tü je bio več sto let sedež vicearhidiakona za Slov. krajino. Törnišče je melo varaške pravice, ki sta je lendavskiva grofa Ladislav i Štefan Banfy l. 1448. potrdila. Tüdi znamenita boža pot je bila to. Naš domači zgodovinar pred sto leti piše: Železni i Salaški Slovenje so tüdi blüzi meli cerkve, gde se je Blažena Divica Marija čüdapolna i milostivna skazala. Njim je Maria na püstini (tüdi Maria pod longom imenovana, to je v Törnišči) ino Maria na Tišini tak draga i lüblena bila, da so jo pogostoma obiskovali, pri njej svoje srce segreli i se najoukali.“ (Starine, str. 14.)

Posebne Marijine pomoči so bili potrebni naši stari očacje ravno za törskij časov i gda se je začnolo lüteranstvo širiti tüdi pri nas. V dolnjem deli Slovenske krajine se je lüteranstvo ne moglo dugo širiti, niti vkorniti. Velko zaslugo pri tom majo zagrebečki püšpeki, ki so meli vpliv i moč proti grofom. Grofje so najmre dali širiti luteransko vero pri nas. Prisivajali so si pravico: določavati vero svojim podložnikom. Pa doljelendavski grofje so šče v tom tali dobri bili, ar so većinomoma ne bili

navdūšeni za novo lūteransko vero. Vse ināči so delali gornjelendavski grofje.

S temi kratkimi vrsticami obhajamo naš zvnreden jubilej i se spomnimo „vrole vere svojih predočakov“. Zavedajmo se, da nam mrtvi nad 600 let stari spomeniki kažejo: tū se je že pred 600 leti širilo kralestvo bože na zemli — i pravijo: v našij častitlivij cerkvaj je bio stūdenec žive vode, iz šteroga so zajimali naši očacje.

— iz —

Mati našega Boga
z jasli zdigne Ga . . .
Zdigne, kaže, vsem ga dá,
ki želejo Ga . . .

Sveto Pismo.

Evangelium sv. Lukača II. 1—21.

„Tiste dni je izišla zapoved od casara Augusta, da naj se popiše ves svet. To prvo popišuvanje se je vršilo, gda je bio Kvirinij casarski namestnik v Siriji. I hodili so se vsi popišuvat, vsaki v svoje mesto. Šo je zato tūdi Jožef z Galileje, z mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, štero se imenūje Bethlehem, — bio je najmre z hiše i rodbine Davidove da bi se popisao z Marijov, svojov zaročenov ženov, štera je bila noseča. Gda sta bila tam, se je dopuno čas poroda. I porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice i položila v jasli, ar za njeva ne bilo prostora v prenočišči. Ravno v tistom kraji pa so pastirje verostūvali pod milim nebom, i bili na nočnih stražaj pri

svojoj čredi. Pa glej, angeo Gospodov je pristopo k njim i svetloba Gospodova je je obsvetila, i jako so se prestrašili. Angeo njim je pravo: „Ne bojte se; ar glejte, nazveščavam vam veliko radost, ki bo za vse ljudstvo: Rodio se vam je dnes v mesti Davidovom Zveličiteo, ki je Kristuš Gospod. I to vam bo znamenje: Najdete dete. v plenice povito i v jasli položeno.“ I v hipi je bila pri angeli vnožina nebeske vojske, ki so Boga hvalili i gučali: „Dika Bogi na visini i mir na zemli ljudem, ki so Bogi po voli.“

I gda so angelje odišli od njih v nebesa, so si zgučavali pastirje eden proti drugomi: Hodimo tak v Bethlehem i pogledjmo to, ka se je zgodilo i nam je nazvesto Gospod.“ I paščili so se, prišli ta i najšli Marijo, Jožefa i dete, v jasli položeno. Gda so to vidili, so povedali, ka njim je bilo od toga deteta povedano. I vsi, ki so čüli, so se čüdili tomi, ka so njim povedali pastirje. Marija je pa vse te reči čuvala i je premišlavalala v svojem srci. I pastirje so se povrnoli i Boga dičili i hvalili za vse to, ka so čüli i vidili, ravnotak kak njim je bilo povedano.

I gda je bilo dopunjenih osem dni, da bi se dete obrezalo, so njemi dali ime Jezuš, kak je bilo imenüvano po angeli prle, kak je poprijeto.“

Razlaga.

Tak nam Düh Sveti naznanja rojstvo našega Odküpitela. Kak prosto, kak milo, kak v srce segajoče je ta genliva zgodba popisana, ki je podlaga naše vere, našega Zveličanja. — Tü omenjeno popišüvanje naroda je rimska država zato odredila, da zve za vrednost svojih podanikov i njim more na podlagi vrednosti dačo navrti. — Gda sv. Düh pravi, ka je Marija rodila prvorojenca, naznanja samo to, kak reč sama, ka je Jezušek prvi. Ne pravi pa, ka bi za njim še štero dete bilo od Marije rojeno. Prvorojenec pomeni, jednorodjenec, kak po rečaj istoga sv. Düha prvi, jedini, ki je od mrtvi stano z lastne moči. Marija je devica, devojka pred rojstvom, v rojstvi i po rojstvi, to je verski navuk.

Jezuš se je narodo 749. leta po ustanovitvi Rima i leta se od tistimao po njegovom rojstvi šteje.

Vse pa, ka pri Jezušovom rojstvi vidimo, ma globoki pomen. V štali leži, ar je Pastir ovčic, nemrtelnih düš. V jasle, na hrano živine se položi, ar je krüh naših düš. V plenice je povit, ar je prineseo obleko našim od greha razgaljenim, dregetajočim düšam, da pokrije njihovo sramoto s svojov svetostjov i ogreje njihovo mrzloto s svojov lübeznostjov. Prvi pri njem so siromacke, ar je tem prineso v prvoj vrsti nebesko kraljestvo. Tem je najmre naznana prvo blaženost: „Blaženi so siromacje v dühi, ar njihovo je nebesko kraljestvo“.

Pri Jezušeki sta Dev. Marija i sv. Jožef. Ki šče Jezušeka dobiti, naj ga pri njima išče, indri ga ne dobi.

Pisma.

Predragi Teofil!

Betežen si. Beteg je križ. Križ je pa največji boži dar na sveti, če ga obinemo, ešče bole pa, če ga zraven še kušujemo. Če ga od sebe vkraj mečemo, jako žmeten postane i z božega dara se spremeni v božo kaštigo, štere se ščeš-neščeš, ne moreš ogoti. Križ je neba za vsakoga, ki ga pozdravi i pekeo za tistoga, ki ga sovraži. Križ je Jezusi nebo odpro, ar ga je tak zľubo, ka ne bi zadovolen ž njegovim obimanjom, pribit je šteo biti na njega. Desnomi razbojniki je nebo odpro, ar ga je zľubo, levoga je pogľubo, ar ga je prekuno.

Sinek Theofilek! Rad bi delao i tožiš se, ka ne moreš delati. Ta tožba je največše delo tvoje. Ta tožba je goreči posvet, štiri sveti prek morja v temne dűše poganov i je pripela potom misijonarov k Bogi. Ta tožba je vroča ľubezen, ki otapla led zmrznjenih grešnih dűš. Ta tožba je tolažba Srca Jezušovoga, ki je tűdi zvűsto to tožbo, gda je povedao: „Gorečnost za tvojo hišo me razjeda“. Bodi miren Theofilek! Z vűpanjom se potožiti najbolšemi prijateli Jezusi, ka bi rad delao, je ne slabost, nego krepost. Potrebno je pa, da se popolnoma podvržeš njegovej svetoj voli. Kak on žele, tak naj bo. Če ti on gingavo zdravje šče dati, ne želi vekšega. Z tem več dűš rešiš i Boga bole odičiš, če se podvržeš njegovej svetoj voli, kak če si močen kak hrast i delaš noč no den po svojoj voli v Gospodovih goricaj. Klűč za Gospodovo Srce je ne trdo zdravje, nego trdna vola ravnati se samo po njegovej svetoj voli. Kosa, ki dosta žetve spravi v Gospodove škednje, so ne ognjeviti govori, še menje iskanje vľudnosti na vseh koncih i krajih, nego šepetanje pred tabernaklom vu dne i v tihih nočej: Jezuš, samo tisto ščem, ka ti ščeš, blagoslovi svoje delo vu meni.

Po dűšaj žejaš, to je Jezušova žeja v tebi: kem bole boš jo gasio, tem vekša ti bo. Tistoga dečka si spovedao. Prav si napravo, če bi ovak zľjšo na krivo pot. Predpisov cerkvenih se pa drži strogo, ar vsi so cvetje z gred sv. Dűha, ki je večna Pravica i ľubezen. V cerkvenoj i dűhovniškoj obleki, kak vu vseh ostalih predpisaj misli samo na to: Jezuš to žele. ľubečemi srci to zadostűje. Ki pa ne ľubi, se vűguči. Ne spadaj med te, ki se vűgučijo. Tolaži Jezušovo Srce, Sinek Theofilek, z spolnim spunjavanjom njegove svete vole. Cerkvni predpisi pa so nastanoli po njegovej voli. Zűtra mešűjem za tebe, dragi Teofil, ne da ozdraviš, nego da se v betegi spolniš i samo zatem ozdraviš.

Tvoj Mariofil.

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častiliva boža službenica:
Marija z Agrede.)

Prva kniga.

9. Marijine vaje v poldržgom leti starosti.

Marija je znala gučati od prvoga hipa svojega življenja, a s tem darom se ne poslužila pa tudi ne bila nezavestna kak druga deca. Zatajūvala se je, naj je svet ne hvali. Gotovo si je s tem vekše začūdenje zaslūžila, ka je poldržgo leto mučala, gda bi lejko gučala taki po porodi. Zvūnredno je gučala samo s svojimi Angeli čuvari i gda je Boga molila. Ana je ne nikdar opazila, da dete guči, ali zna gučati. Gda njej je sv. Ana rokice odvezala, taki je iz poštvanja proti starišom vtegnola. Te navade se je držala tak dugo, dokeč je živel v domačoj hiši. Z tem nemim znamenjom, šteroga so pa stariše jako dobro razmeli, je prosila njihov blagoslov.

Starišov nikdar ne razžalostila. Vu vsem jo je vodo Dūh Sveti. Na teliko je gorela od bože lūbezni, da bi njeno gingavo telo moglo odpovedati, če je ne bi Vsegamogoči krepo i je po čūdnoj poti ne bi obdržao v naravnem življenji. Čestokrat se je zgodilo, da je preobilnost bože lūbezni nateliko prevzela njeno gingavo telo, da je omedlela; pri toj priliki so se spunile reči zaročnice Visoke pesmi: „Z cvetjom me predramite, ar od lūbezni trpim“, i angelje so mogli priti na pomoč, da jo okrepijo. Marija je ž njimi gučala od svojega Lūblenca. Večkrat njim je pravila: „Vi nebeski sluge mojega Gospoda, vi najlepše delo njegovih rok, vi glasniki njegovoga nebeskoga dvora, iskre božanskoga ognja, šteri vūžiga moje srce, vi jasno vživave njegovo večno lepoto brez zagrinjala. Nazvestite mi mojega Lūblenca. Gučite mi od njegove naklonjenosti, po kom hrepenem. Javite mi, če sam ga mogoče nevedoč razžalila. Povejte mi, ka zahteva od mene i ne čakajte, nego mi vtišajte bolečino, ar miram od lūbavi“. Angelje so njoj odgovorili: „Čista zaročnica Najvišijnjega, Tvoj Lūblenc je jedini, ki obstoji sam od sebe. On ne potrebūje nikoga, nego vsi potrebūjejo njega. On je neskončen v svojih popolnostih, nezmeren v svojoj veličini, brezmejni v svojoj moči i modrosti, i brez mere v dobroti. On je začetek vsega a sam je brez začetka. On ravna svet pa ne otrūdne. On ga zdržava pa ga ne potrebūje. On kinči stvorenja z lepotov pa nīedno na zapopadne njegove lepote. Blaženi, ki ga z oči v oči morejo gledati. Popolnosti tvojega Zaročnika so neskončne. One presegajo naš razum, a njegovih globokih sklepov ne more zapopasti nīeden stvor“.

V spodobnih i v drugih pogovoraj, — šteri presegajo naše pojme, — je Marijika preživela svoje detinstvo v družbi angelov

i samoga Vsegamogočega. Včasí je bila Marijika v nebo vnešena i tam gledala božanstvo ali celo jasno, ali pa v slikaj. Ona je jasno spoznavala angele po njihovih vrstaj, zboraj, vlastih itd. Njena lübezen do Boga je bila tak srčna i stalna, da je bila bole nebesko kak zemelisko bitje. Zavolo gostoga videnja najviših reči Marijina mrtelna nature ne bi mogla to sprejeti, še menje pa zdržati, če se nadnaravno ne bi krepila. Gda je Marijika v svojem detinstvi dopuščala, da so njej dvorili roditelje ali kakša druga osoba, je to vseli samo tak dovolila, da se je ponižala, Boga zahvalüvala i ga prosila, naj bogato poplača dobroto njoj zavolo njega izkazano. Sebe je držala za najmenje vredno stvorenje.

Slavnost, z šterov je Ivan Don Bosko za svetnika proglašeni.

Zgodilo se je to letos na sam Vüzem v Rimi. Za to proslavo se je zbralo prek 300 jezer lüdi iz vseh delov sveta, tüdi iz Jugoslavije 170.

V cerkev sv. Petra ide do 60 jezero lüdi. Dobre tri vöre prle kak se je začnola slovesnost, je cerkev bila že puna. Ki so ne mogli notri, so se zbirali na velikanskom prostori pred cerkvov. Vse je v radosti čakalo, gda se začne sprevod iz papove palače prek placa v cerkev. Vsaki bi rad vido to genljivo parado, najbole pa sv. Očo.

Te sprevod je bio zaistino nekaj veličastnoga. Nepregledna vrsta dühovnikov s prižganimi svečami v roki se počasi gible med prepevanjom hvalnic. Prvi idejo zastopniki redov s križi i zastavami, za njimi više edna jezera salezijancov, vrhovni predstojniki z zastavov sv. Ivana Boska, nato kanoniki, apatje, prelatje, okoli 100 škofov (püşpekov) ino 20 kardinalov. Vsa nepregledna vnožina naroda je obrnjena proti vratom, pri šterih pridejo sv. Oča papa. Pri takših prilikaj sv. Očo nesejo na lepoj visikoj nosilnici, da jih tak lejko vsakši vidi. Naednok se čüje glas: Pápa, pápa! Teda vsi jezeri ino jezeri kak eden človek zakričijo: Živijo sv. Oča! Živijo pápa! To pozdravljanje je tak dugo trpelo, dokeč so sv. Oča ne prišli v cerkev.

Kak je bila cerkev odznotra okinčana i rasvetlena, toga nikše pero nemre popisati. Gorelo je 12 jezero električnih žarnic i to vse po celoj cerkvi, največ pa naprej. Tü stoji pripravljeni tron za papo, na ednoj strani prostor za kardinale, püşpeke, opate, na drugoj strani za državne zastopnike.

Srebrne fanfare (trompete) so se oglasile. Papova nosilnica se pomika v svetišče. V tom hipi zagrmi v cerkvi iz vüst 60 jezero lüdi: Živijo sv. Oča! Nato je 15 jezero salezijanskih gojencov i 6 jezero gojenk začnola spevati himno Don Boski na čast. Sv. Oča na desno i na levo blagoslavlajo to mladino v očividnoj genjenosti ino z veseljem. Tak pridejo do oltara. Pri troni se vsedejo. Pred njih poklekne püşpek, takzvani „prokurator ka-

nönizacije“ ino prosi sv. Očo, naj preglasijo Don Boska za svetca. Namesto sv. Oče odgovori eden od püšpekov, rekoč, ka sv. Oča jako občüdüjejo jakosti blaženoga Boska, nego prvle, kak vöpoveje odločilno reč, trbe prositi bože rasvetljenje po priprošnji Dev. Marije ino svetcov. Nato pokleknejo sv. Oča i vsi drügi. Pesmarje začnejo popevati litanije vseh Svecov. Na konci se vsedejo. Zdaj znova stopijo pred njih proseč, naj bl. Don Boska proglasijo za svetnika. Sv. Oča dajo odgovoriti, ka jako občüdüjejo njegovo krepostno življenje i ka so s cela prevzeti od veličine dejanja, štero se naj zvrši, i da zato trbe prositi pomoč sv. Düha. Nato odmolijo psalm „Smiluj se“, potem pa slovesno „Pridi Stvarnik sv. Düh“. Dokončano to, se sv. Oča vsedejo na troi. Zdaj ešče ednok pridejo pred njih pa jih goreče prosijo, naj blaženoga proglasijo za svetnika.

Papov tajnik nato odgovori, ka so sv. Oča pripraveni to včiniti, zato ka vse tak zgleda, ka je to vola boža. Vsi gori stanejo, samo pápa ne. Prišeo je slovesen trenutek. Sv. Oča začnejo glasno izgovarjati reči, kak so predpisane pri takšoj priliki, na konci pa ešče prav posebno razložno čüjemo to „... odločimo i razglasimo za svetnika bl. Ivana Boska i ga vpišemo v seznam svetnikov pa zapovemo, naj se njegov svetek vsako leto pobožno obhaja na den 31. januara“.

Te den je najmre Don Bosko mro za te svet i se je rodio sa nebesa. Zato se 31. januar imenüje njegov „dies natalis“ — rojstni den novoga svetnika.

Po tom razglašenji se vsa cerkev razgible v nepopisno veselje. Prek 60 jezero glasov navzočih vernikov se razlije v eden sam glas velikanskoga navdüšenja: Živeo sv. Ivan Bosko!

Zdaj Papa začnejo „Te Deum“, zahvalno pesem. Jako visiko nad oltarom v kupoli zadonijo trompete, največši zvon se oglasi, da se čüje po celom Rimi in tomi glasi se pridružijo zvonovje v vseh 300 rimskih cerkvah. Vsi oznanjajo, ka mam novoga svetnika.

Za ves narod, ki je zbran na placi pred cerkvov, se zgodi ešče drügo veselje v tom hipi. Visiko gori nad glavnimi vrati je pripravljena velikanska slika novoga svetnika, samo ka je zakrita. Naednok se zagrinjalo zdigne i se prikaže v svojoj slavi ponizni Don Bosko. Ističasno na placi spüstijo dva goloba, šteriva naj odneseta v Don Boskovo mesto, Turin, na listki napisano veselo novico.

Sv. Oča zdaj zmolijo molitev k novomi svetniki ino podelijo apoštolski blagoslov. Tak se zaključí prvi deo. Začne se sv. meša. Po evangeliji so sv. Oča v latinskem jeziki kratko predgo meli od sv. Ivana Boska. Opisali so njegovo gorečnost za düše, najbola pa za düše mladine in so etak zaključili: „Don Bosko, ves na zemli, je bio vsikdar s pogledom obrnjenim v nebo z močnim zavüpanjom; tak doživleni i nasledüvani naj na; vse zdrüži v edno družino, štera bo zapevala večno vüzemsko pesem tam gori“.

Cerkveni glasi.

Turnišče. Provizor, g. Greif Ivan so imenüvani za prošta v Ptuji. Svoje novo mesto so zasedli 2. decembra. Naj jih dobro Srce Jezušovo blagoslovi v nomom mesti, ka vse duše rešijo, štere je Večni Pastir na njih zavüpaó. — Törjanska fara je razpisana i do dec. 2. so se sprejemale prošnje za njo.

Versko življenje v Rusiji. Čeravno vlada v Rusiji ešče nadale podiranje najlepših i najbogatejših cerkvi, samo da bi ne spominjale na versko gorečnost stsrnih časov, li nemre vmoriti njüve vere iz njihovih src. V šumaj majo svoja svetišča, gde se zbirajo verniki i dühovniki. Dühovniki opravljajo svojo dužnost pod milim nebom. Vlada posküša, da te tabore razžene, ali to njej neide tak lahko, ar je med verniki dosta delavcov i meščanov. V Rusiji se opaža obnova verskoga življenja, štero nemre vmoriti komunistična vlada, ar javno pokazüjejo odlični komunisti svoje kršćansko osvedočenje.

Smrt grčkokatoliškoga dühovnika mantrnika v Sibiriji. V Tobolski v Sibiriji je vmro ruski grčkokatoličanski dühovnik Aleksej Zerčaninov v visikoj starosti, bio je star 80 let. To je bio prle pravoslavni dühovnik. Gda je spoznao navuk katoličanske vere, se je zedino l. 1896. z katoličanskov Cerkvijov. Zavolo toga je morao tri leta prebili v vozi v samostani v Suzdalji. Leta 1905, gda je bio izdani carski odlok o verskoj slobošćini, je organizirao prvo grčkokatoličansko faro v Petrogradi. Števílo njegovih vernikov se je jako hitro povekšavalo, najvekšo zapreko so njemi delale država i pravoslavna Cerkev. Na svojem mesti je zdržao i se je vćakao bolševiškoga izgnanstva. 1921 l. je svećano proslavo v Petrogradi svojo zlato sv. mešo, pri šteroj je sodelüvao poznani rimskokatoličanski püšpek, mućenec Cieplak. Bolševlki so ga većkrat zaprli v vozo, ali Gospod njemi je dovoló, ka se je vćakao 80 letnice svojega rojstva. V toj starosti so ga bolševiki izgnali v Sibirijo. Starček, dühovnik je tüdi tam ne mirüvao. Bio je jedini katoličanski dühovnik v severnom deli Sibiriye. K njemi so prihajali verniki od vseh strani i on jih je spovedavao, zdravo i dühovno tolažo. Vmro je v takšoj zapüšćenosti, da nikoga ne bilo, ki bi ga pokopao po katoličanskom obredi.

Križna pot v Indiji. Prvikrat se imenüje Križna pot na javnih mestih v Indiji. To je bilo v Kottayani na zemlišći pri semenišći. Msgr. Chula Parambil püšpek Kottayana ga je blagoslovo na velki petek, kak većen spomin na sveto leto odküplenja človečanstva. Poleg püšpeka je bilo 50 dühovnikov, 20 bogoslovcov, 70 sester i prek 12.000 vernikov je prišlo na obred na velko soboto. Bilo je već kak 8000 vüzemskih prećišćavanj.

Kak se veselijo naše dekle, ka so se po Marijinom tisti tejko spovedale.

PISMO IZ FRANCIJE.

V začetki mojega drugoga pisma Vas najprej prav iz srca pozdravim i Vam želem zdravje, veselje in mir na etom sveti, na drugom pa korono blaženosti.

Prečastiti, z ednim Vam naznanim tudi veselo vest, štero sem doživela ravnoč gnes tveden, to je na Vseh svcev opoldne, gda sam bila pri sv. spovedi i sv. obhajili z pomočjov Marijinoga lista. Komaj sam čakala, gda pride tista srečna vōra. Z velikim veseljom sam štela v Novinaj, da z oktoberskov številkov pride „Navodilo za sv. svede našim v Franciji“. Hvala Bogi, prišlo je! Mislim, da je vsakomi bilo potrebno in da je vsakšemi na veliko dūšno in telovno pomoč ino veselje.

Prečastiti gospod, v imeni vseh nas slovenskih dekeo se Vam zahvalim za vse Vaše trūde, Vam, ki se tak strašno skrbite za nas oddaljene ovce. Milī Jezuš naj Vam plača trūde, blažena Devica Marija pa naj prosī za Vas i za nas, da pridemo ednok srečno domo iz te tūjine. Dragi gospod, z mojim Marijinom listom je tudi pristopila k sv. spovedi moja pajdašica, pa ešče svi si malo v rodi, Rozika Gutman iz Bogojine. Ona je meni poslala kontrakt, da sam prišla esi. Vsakša dela pri ednoj sestri, zato nama je dobro. Razno svi edna od druge 5 km, da pa zato vkūp pridevi skoro vsakšo nedelo. V tistoj vesi, gde je ona, dela tudi Nežič Trezika z Ivanec; njevi sta si tam sosedī, pa vkūp spita, ka je je ne strah, eden mesec pri ednoj, drugi pa pri drugi. Ta bi tudi rada šla te k sv. spovedi, pa je zajtra mogla iti na pašo, vertinja so je pa ne pūstili, ka bi bila na tešče, ar je bilo jako mrzlo. Prišla je k sv. meši, pa je z zadnje stolice žalostno gledala, gda sve midve stopile pred oltar, da sprejmevi tak zaželenoga Jezušeka v svoja srca. Gda smo prišle iz cerkve, je s skuznatimi oči pravila: „Jezušek, da ste srečne, dekle!“ Ja, istina, osmi mesec sam eti, pa tak veseloga i srečnoga dneva ešče eti nej bilo za mene, kak ravno tisti den. Hvala vam i vsem so-trūdnikom, gospod, za to miloščo.

Eti je bila sv. meša ob pol 11 vōri. Gda so g. plebanoš prišli v cerkev, te sam jih jaz šla prosit i pravit, ka pridevi 2 Slovenki k spovedi. Začūdeno so me gledali i me pitali, če že telko znam francoski, če se lahko spovem. Te sem njim pa pokazala M. list, pa gda so ga videli, so včasih pravili, ka dobro, naj počakavi po meši. Z velikim veseljom so naj sprijali kak dve siroti, da si ne vemo ešče tak dobro gučati.

Jaz sam šla prva. V spovedarnici sam klečala kak doma, v rokaj sam držala M. list pa sam njim pravila francoski lumere, oni so pa skoz rešetko gledali, štero lumero sam jaz pravila, gda so prešteli, so vsikdar pravili: „ui“ (ja). Hvala Bogi, tak čisto sam se lekaj nikdar ne spovedala kak zdaj, ka človek vsikdar kaj pozabi, eti je pa vse spisano, ka človek nemre mimo oditi. — Na drugo nedelo meseca majnika so eti deca pristopila k prvomi sv. obhajili. Kak lepo i veselo jih je bilo gledati, gda so šla po redi od oltara srečna i zadovolna, a na mojem srci je bilo teško, kak je žmeten mlinški kamen. Te sam bila eti tretji mesec, pa bi še jaz tudi rada pristopila k sv. obhaji i. Na miseo mi je prišlo, ka mogoče več let, če mi Bog da zdravje, ne bom mogla biti tak srečna. Pa gledajte! 28. oktobra mi je bilo 7 mesecov, pa sam 1. novembra že jaz tudi bila tak srečna.

Naznanim Vam tudi i se Vam z ednim tudi zahvalim na rednom pošiljanji krščanskih listov. Edino to mi je veselje i tolažba v tūjini. Naročnino sam Vam poslala, pa ne vem, če ste jo dobili. (Dobili. Vr.)

Zdaj Vas pa, dragi gospod, ešče ednok prav goreče pozdravljam in se Vam zahvalim na vseh Vaših trūdaj. Dragi Jezuš bodi Vam plačnik na ovom sveti. Ravnotak Vas pozdravlata i se vam zahvalūjeta mojivi pajdašici.

Pozdravlamo pa tudi vse tri ešče vse lūbe domače, stariše, brate in sestre, bogojanskoga gosp. plebanoša i celo nūjvo družino, pa vse prijatelice, poznanke, pa vso rodbino, celo bogojansko faro i Slov. krajino.

Horvat Agneška, Gutman Rozika, Nežič Trezika
iz Bogojine. iz Ivanec.

Sabo — Kata, Štefan, Krreslin Jožef, — Matilda — i Štefan: 18 kg kukorice, 25 kg prosa, 2 kg graha i 19 kg krumplov. - Oča sirot, póvrni vsem obilno!

Na podporo Marijinoga lista so dali: Sarjaš Štefan iz Trnja v Franciji Din 10, Smodiš Matjaš iz Beltinec v Franciji Din 3, Trplan Veronika, St. Thurlen, Francija Din 20, Franc Ana, iz Črensovec v Franciji Din 20. — Marija povrni vsem obilno. — Vrednik,

---

Naročnikom! Blažene Božične svetke i prav veselo novo leto vam vsem žele

Vredništvo i uprava
MARIJINOGA LISTA.

Poziv za naročitev!

Novo leto je priklonkalo. V njem naš M. list stopi v 31 leto svojega obstoja. Treseti let je že glasio Marijino diko. Kak velika milost za tiste, ki so pisali v njega, ki so ga plačali, ki so ga širili. Vnoge je že naplačala dobra Mati Marija, nas pa bo naskori. Leta minejo kak sled ladje na vodi, pravi sv. Pismo. Hitro pride plača. Zato pa ostanimo stanovitni pri Marijinom listi. Marija nam bo teh par dinarčkov z neskončnov plačov povrnola v nebesaj. Če bi poštnine ne bilo, če bi papir brezplačno dobili, če bi delavci v tiskarni brezplačno delali, bi Mar. list bio zabadav. A da se vse mora plačati, samo uredništvo ne dobiva nikše plače, zato se mora list redno plačüvati. Damo pa te male peneze Mariji na posojilo, štera nam je v večnosti z največšimi obrestmi povrne.

Kaj je Marijin List?

Prvi i jedini slovenski list, ki je posvečen širjenji Marijine dike. Te se je rodio, gda je svet obhajao petdesetletni spomin Marijine največše časti, petdesetletni spomin razglašenja verske istine, ka je Marija brez greha poprijeta.

Marijin List je dar našega slovenskoga ljudstva Nevtepenoj, Brezmadežnoj Devici za petdesetletnico. Koga to ne razveseli?!

Ka nam da Marijin List?

Marijin List nas vodi na poti pravoga dühovnoga življenja. Nam je svetlost v temnoj noči življenja. Nas tolaži v bridkosti. Nas vodi v nebo. Nas varje po Mariji. Nam spravlja srečno smrt. Nas sprevaža na poti popolnosti. Nam bogati düšo i povekšava nebesko plačilo. Smo po njem letno deležni več jezer sveti meš, šče posebi tjedenske svete meše.

Za mrtve kotrige se slüžijo isto svete meše kak za žive pa še posebi večne meše. Marijin List je te že vse plačao za svoje naročnike, za svojo Marijino dečico.

I cena Marijinoga Lista?

Samo eden dinar na mesec, ki se mora vsele naprej plačati. Zdaj decembra se plača za januar naprej. To je cena na skupni naslov.

Na posamezni naslov je cena 3 Din več, to je 15 Din na leto.

Za to malo ceno dobi vsaki naročnik ne samo 20 stranski Marijin List vsaki mesec, nego tudi Kalendar Srca Jezušova, štiri je veliki kak edna kniga z jako lepim čtenjom.

Za eden dinar dobite 28 strani zdrave duševne hrane.

Jako važna opomba.

Vsi gospodje nam pravijo, predvsem pa tisti, ki izdajajo, kak mi, tudi pobožne liste, da kalendara ne bi smeli brezplačno dati, ar ne moremo shajati. Majo prav. Mi pa, da smo tak začeli, ostanemo pri staroj navadi. Bomo delali kak dozdaj brezplačno i kalendar davali brezplačno:

1. Če naročniki ostanejo stanovitni. Ne bomo mirivali dokeč v vsako kat. hišo Slov. krajine ne pride Marijin List. Samo tak de mogoče davati brezplačno kalendar. Letos nam je jako kisilo šlo, ar smo zgubili nad jezero naročnikov. Te moramo vse nazaj dobiti pa ešče nove brez izjeme v vsakoj hiši.

2. Če si naročniki, ki majo občem, naročijo tudi naše Novine. Novine so popolnoma krščanski tjedenski list, ki nam pokaže pravo pot v našem vsakdanešnjem, političnom, gospodarskom, prosvetnom življenji. Marijin List nam kaže pot pobožnosti, Novine nam pa kažejo na poti vsakdanešnjega življenja pobožnost. Boža reč nam najmre zapovedava, da ali jemo, ali pijemo, ali kajkoli delamo, moremo delati Bogi na čast. Da bo naše vsakdanešnje življenje takše, nam kažejo pot Novine s svojim pravim krščanskim duhom.

Novine so Marijini častilci dužni podpirati, ar se borijo za Kristušov čisti navuk na vsakom poli človečega življenja. Marija je Jezušova povsod sprevala i zagovarjala, zato pravi Marijin častilec nači delati ne more.

Potem pa Novine so z svojov naročninov svoj čas gordržale Marijin List, da ne vmro. Zato je dužen on tudi v življenji obdržati Novine.

Nikomí ne moremo dati kalendara brezplačno v Slov. krajini, če si poleg Marijinoga Lista naroči drugi, včasi celo protiverski list, Novin pa nema. To drugo je greh. To je razžalenje Božega i Marijinoga Maternoga Srca.

Ki samo Marijin List ma i nikših drugih novin v Slov. krajini, dobi brezplačno kalendar, ki pa poleg Marijinoga Lista ma peneze trošiti na druge svecke liste, včasi celo brezverske, tisti ne zasluži kalendara. Če pa ma Novine z Marijinimi Listom naročene, si tudi druge dobre liste lejko naroči, naj samo ma občem. Tak je pravica, tak zapovedava Bog po zapovedi lúbezni.

Vrednik.